

следователно, от една страна, Камарата да се постави пред свършения факт на намесата на България във войната наред със Централните сили и Турция, а от друга—да се вземат най-строги мерки да се задуши всеки опит за съпротива срещу съдбоносните за България решения, които Фердинанд и правителството му се готвеха да вземат без знанието и въпреки волята на българския народ.

А тази воля бе несъмнена. Тя бе ясно изразена при изборите за XVI и XVII Об. нар. събрания. При изборите за първото от тях, произведени на 24. X. 1913 г., народът с грамадно болшинство от около 130,000 гласа отказа да даде своето доверие на назначеното от Фердинанда след Междусъюзническата война правителство и се обяви против новата насока на външната политика на страната към сближение и сътрудничество със Централните сили, първият акт на която нова насока бе фаталният 16 юни. Тия избори дадоха на правителството на Радославова само 94 мандата, за които бяха подадени само 202,263 гласа, срещу 110 мандата на опозиционните представители, всички решителни противници на правителствената политика, зад които стоеха гласовете на 362,320 български избиратели. Свикано на I-ва редовна сесия през м. декември 1913 г., това Народно събрание бе обявено за „нежизнеспособно“ и разтурено в 12 часа през нощта срещу 1. I. 1914 г. Произведените през м. март с. г. избори за XVII Об. народно събрание бяха една нова враждебна манифестация на народната воля към правителството на „патриотическата концентриция“ на Радославова, един нов блам за следваната от него вътрешна и външна политика, защото, въпреки незначителното, състоящо се само от 7 души, болшинство, което след касирането на земеделските депутати от Софийския окръг можа да до-